

KYNOLOGIN KYNÄSTÄ – syyskuu 2021

PENTUKOULUSSA

Huomenna, 11. syyskuuta, tulee kuluneeksi 20 vuotta World Trade Centerin kaksoistorneihin kohdistuneesta terrori-iskusta. Hyökkäyksen suoritti terroristijärjestö Al-Qaida kahdella Boeing -matkustajalentokoneella. Iskun jälkeen amerikkalaiset hyökkäsivät vuorostaan Afganistaniin, josta sitten poistuivat tämän vuoden elokuussa.

Tuona 11. päivänä syyskuuta, joka silloin oli tiistai, olimme päättäneet järjestää pentukoulun Vantaan opaskoirakoulun hoitoperheissä oleville koiranpennuille hoitajineen. Pentukoulu sovittiin pidettäväksi Vuosaaren metroaseman yhteydessä olevassa ostoskeskuksessa. Ulkomailta saatujen oppien perusteella aloitimme todennäköisesti vieläkin opaskoirakululla jatkuvan pentukoulutoiminnan, jossa tutustutaan pentujen käyttäytymiseen ja mahdollisiin ongelmiin hoitopaikoissa. Yhdessä sitten paneudutaan ongelmien ratkomisiin.

Opaskoirakoulun ensimmäinen pentukoulu alkoi siis terrori-iskulla. Jostain syystä olin avannut kotona telkkarin silloin iltapäivällä neljän maissa ja näin tapahtumat New Yorkissa suorina. Kävi ilmi, että isku ei ollut kuvitelmaa, vaan todellinen – karmeaa katsottavaa. Samoin kävi kohdallani myös Estonian haaksirikon yhteydessä. Tulin silloin aamuyöllä asuntomme yläkerrasta alas ja avasin telkkarin, mitä tavallisesti en yöllä tee. Telkkarissa oli meneillään suora lähetys Estonian haaksirikosta ja pelastustoimista.

Vuosaaren pentukouluun mennessäni pohdin, että kerronko WTC-katastrofista hoitoperheille. Ilmeisesti kukaan ei ollut terrori-iskusta tietoinen ja kerroin siitä vasta pentukoulun päätyttyä. Jos olisin kertonut aikaisemmin, niin pentukoulun pidosta ei olisi tullut sillä kertaa mitään.

Sosiaalistamista pienestä pitäen

Tiedonhaluinen kun olen aina ollut, niin kiertelin Opaskoirakoululla kouluttajaharjoittelijana ja myöhemmin kouluttajana ulkomaiden opaskoirakouluilla tutustumassa niiden toimintaan. Ruotsin ja Norjan koulut olivat ensimmäisinä vuorossa ja sitten seurasivat Englanti, Itä- ja Länsi-Saksa, Sveitsi, Ranska, Alankomaat, Amerikka, Venäjä, Unkari ja nyt viimeisten 30 vuoden aikana olen rampannut Virossa, Latviassa ja Liettuassa. Baltian maissa opaskoiratyö on aloitettu voimallisemmin vasta viimeisten itsenäistymisten jälkeen eli parikymmentä vuotta sitten. – Kun menin ensimmäisen kerran Tarttoon, oli se suljettu kaupunki, johon ulkomaalaisilla ei ollut mitään asiaa eikä kaupungin asukkailla kaupungista pois. Mieleepi jäivät ensimmäiseltä reissulta sotalentokoneiden peräsimet, jotka näkyivät kerrostalojen kattojen yli. Tartossa oli silloin vain yksi länsimainen pieni kauppa, jonka oven päällä luki ”Fuji”.

Jenkeissä näin ensi kertaa koiranpentujen sosiaalistamista Yorktown Heights'n opaskoirakoulun pentujen kasvatuskeskuksessa. Vapaaehtoistyötä tekevät ihmiset tulivat sovittuina aikoina seurustelemaan pentujen kanssa ja pentujen vartuttua he veivät niitä myös kävelyille. Euroopan kouluilla sosiaalistamisen lisäksi pentuja totutettiin tai annettiin itsenäisestikin tottua erilaisiin ympäristöihin, kulkualustoihin ja kiipeilyä vaativiin kohteisiin, mm. tasapainolautaan.

Tuumimme opaskoirakoululla, että näinhän meidänkin pitää tehdä ja ei kun tuumasta toimeen. Kohtuus kuitenkin kaikessa, sillä kysymys on noista koirista arvokkaimmista eli opaskoirista. Sirkuskoirat älkööt vaivautuko, niillä on toisenlaiset koulut...

Juha Herttuainen